Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ "ΓΚΡΑΝΤ ΟΤΕΛ,,

ΕΚΕΙΝΟΣ (σμόκιν, μαῦρα μαλλιά, λιγάκι ἀσημένια στοὺς κροτάφους, σαράντα χρόνων).—Δεσποινίς, δῶστε μου τὸ δωμάτιο εἰκοσιπέντε.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ.—Ἀμέσως, κύριε.

ΕΚΕΙΝΗ (τουαλέττα ἐσπερίδος, μαλλιά πλατινένια, τῆς μόδας, ἀνιγμένη στὰ ἀρώματα).—Ἐδῶ δωμάτιο 25. Ἐμπρός ! Ποιὸς εἶνε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὁ ἀριθμὸς 29.

ΕΚΕΙΝΗ.—Τί εἶνε ὁ ἀριθμὸς 29 ; Κανένας κατάδικος ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὄχι, εἶνε ἕνας κύριος μὲ σμόκιν... Ἕνας ἀδιόρθωτος σαραντάρης.

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν ξέρω κανέναν σαραντάρη....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὴ λέτε ψέμματα. Γνωριζόμαστε ἀπὸ δῶ καὶ δυὸ μέρες.

ΕΚΕΙΝΗ.—Πῶς εἴπατε, παρακαλῶ ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἀκοῦστε : Φτάσαμε μαζὶ μὲ τὸ ἴδιο ἐξπρὲς ἀπὸ τὸ Παρίσι. Πήραμε κι' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο λεωφορεῖο. Ἤρθαμε κι' οἱ δυὸ στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, στὸ «Γκράντ Ὀτέλ». Ἐσεῖς κάθεστε στὸ νούμερο 25. Ἐγὼ στὸ νούμερο 29, ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι, στὸ ἴδιο πάτωμα. Συναντιόμαστε πολλὲς φορὲς στὸ ἐστιατόριο. Ὅταν σηκώνομαι πρῶτος, περνάω μπροστὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι σας καὶ σᾶς χαιρετάω. Κι' ἐσεῖς, κάθε φορά, μοῦ ἀπαντάτε μ' ἕνα χαμόγελο.

ΕΚΕΙΝΗ.—Κι' ἔτσι, νομίζετε πῶς μπορεῖτε νὰ μοῦ τηλεφωνεῖτε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὄχι, κυρία μου. Ἀκοῦστε τί μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ σᾶς τηλεφωνήσω. Δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ μιὰ ὄμορφη γυναῖκα μόνη, ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαγητό, μέσα σ' αὐτὸ τὸ τεράστιο ξενοδοχεῖο. Κάθε φορὰ συλλογίζομαι κι' ἀναρωτιέμαι : Καὶ τώρα ἡ κυρία τοῦ 25 τί θὰ κάνη ; Θὰ πάη στὸ θέατρο ; Μόνη ; Καὶ ποιὸς ἄραγε θὰ βρεθῆ νὰ τὴν συνοδεύση ; Ὄχι... Θὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό της, θὰ βγάλη τὴν τουαλέττα της καὶ θ' ἀρχίση νὰ διαβάζη, ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ μὴ πλήττη.

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἡ φαντασία σας εἶνε πάρα πολὺ ἀθῶα. Μερσί...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μιὰ στιγμή... Κάνω κι' ἄλλες σκέψεις. Συλλογίζομαι, παραδείγματος χάριν, ὅτι θὰ τυλιχθῆτε σ' ἕνα ὄμορφο μαντὼ καὶ θὰ φύγετε κρυφὰ γιὰ νὰ πᾶτε νὰ βρῆτε κάποιον, ποὺ δὲν τολμᾶτε νὰ τὸν δεχθῆτε στὸ ξενοδοχεῖο. Ποιὸς ξέρει... Μπορεῖ νὰ εἴσαστε καμμιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ κάνουν διπλῆ ζωή. Μιὰ ἀγνή, ἀθῶα, γιὰ τὸν κόσμο, καὶ μιὰ ἄλλη, φλογερή, ἐρωτική, γιὰ τὸν ἑαυτό σας...

ΕΚΕΙΝΗ.—Καληνύχτα σας, κύριε ! (Διακόπτει. Ἔπειτα κυττάζεται στὸν καθρέφτη. Καὶ συλλογίζεται πῶς δὲν κάνει καμμιὰ διπλῆ ζωή. Ἀπεναντίας, εἶνε μόνη της. Δὲν ἔχει ἄλλη συντροφιά, παρὰ τὸν ἑαυτό της. Εἶνε μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει παρατήσει πειὰ τὸν ἔρωτα, γιατί ἀγάπησε πάρα πολύ).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἐμπρός ! Κυρία... (Στὴν τηλεφωνήτρια). Δώστε μου πάλι τὸν ἀριθμὸ 25, δεσποινίς.

ΕΚΕΙΝΗ (διστάζει μιὰ στιγμὴ νὰ πάρη τὸ ἀκουστικό. Ἔπειτα τοῦ λέει).—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἂν σᾶς πρόσβαλα, σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Σᾶς ὁρκίζομαι πῶς δὲν εἶχα μιὰ τέτοια πρόθεση. Ἡ φαντασία μου ἴσως μὲ παρέσυρε πολὺ μακρυά. Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω πειά, ἂν μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ μοῦ κρατήσετε κάκια.

ΕΚΕΙΝΗ.—Μὰ γιατί νοιάζεσθε τόσο γιὰ τὴ συγγνώμη μου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δὲν ξέρω... Ἐνδιαφέρομαι πάρα πολὺ γιὰ σᾶς. Μοῦ φαίνεται πῶς γνωριζόμαστε ἀπὸ πολὺν καιρό, πῶς ὑπάρχει κάτι μεταξύ μας... Ἡ συγγνώμη σας εἶνε κάτι ποὺ μὲ φέρνει πιὸ κοντά σας.

ΕΚΕΙΝΗ.—Τί αἰσθηματίας ποὺ εἴσαστε !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κυρία μου, δὲν ξέρω κανένα πρόσωπο, καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα ἐδωπέρα, μονάχα ἐσᾶς. Ξέρω πῶς σᾶς λένε Μπλὰνς Μαρτέλ, ὅτι εἴσαστε χήρα ἕνα χρόνο τώρα, ὅτι δὲν ἔχετε παιδιὰ κι' ὅτι ταξειδεύετε γιὰ νὰ διασκεδάσετε τὴν πλῆξι σας. Εἶνε σωστὲς οἱ πληροφορίες μου ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Σωστότατες. Ποιὸς σᾶς τὶς ἔδωσε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εἶνε τὸ μυστικό μου. Βλέπετε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτῆ κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ.—Πολὺ λίγο μ' ἐνδιαφέρει... Δὲν ἔχω νὰ κρύψω τίποτε. Οὔτε τὴν ἀδυναμία μου γιὰ τὰ ταξείδια. Οὔτε τὴν πλῆξι μου !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἂν θέλετε νὰ ξεχάσετε τὴν πλῆξι σας, ἐνδιαφερθῆτε γιὰ μένα, γιὰ τὴ ζωή μου. Αὐτὸ θὰ σᾶς εἶνε εὐχάριστο, διασκεδαστικό !

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἐγωϊστή !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Φορᾶτε ἀκόμη τὴ βραδυνὴ τουαλέττα σας ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ναί.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μπορῶ νὰ σᾶς προτείνω κάτι ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Μπορεῖτε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μπορῶ νὰ σᾶς προσκαλέσω στὸ «Χόλλυγουντ» ; Θὰ πιοῦμε λίγη σαμπάνια καὶ θὰ χορέψουμε. Τί λέτε ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν χορεύω πειά.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν ξεχάσατε νὰ χορεύετε... Θὰ σᾶς μάθω τὰ νέα βήματα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν ἔχω καιρό. Ἔπειτα, δὲν μ' ἐνδιαφέρουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἐλᾶτε... Καμμιὰ φορὰ δὲν ὑποφέρουμε πειὰ τὴ ζωή κι' ὅμως ἐξακολουθοῦμε νὰ ζοῦμε.

ΕΚΕΙΝΗ.—Γιατί ἡ ζωὴ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴ Ρούπια. Ἀρνοῦμαι λοιπόν. Μερσί.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σταθῆτε... Κυρία μου... Ἀκοῦστε με : Εἶμαι μόνος, ὁλομόναχος ! Ἡ μοναξιὰ μὲ βαραίνει. Γιατί δὲν θέλετε νὰ μοῦ κάνετε καλό ; Γιατί δὲν θέλετε νὰ κάνετε εὐτυχισμένο ἕναν ἄνθρωπο ; Ἐλᾶτε, πᾶμε στὸ «Χόλλυγουντ»....

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν κρατάω καὶ τόσο εὐχάριστη συντροφιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θὰ σᾶς διασκεδάσω ἐγώ... Ἐλᾶτε... Θὰ δῆτε...

ΕΚΕΙΝΗ.—Φοβᾶμαι....

ΕΚΕΙΝΟΣ—.Ἔχετε ἄδικο.

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὸ λέτε ἐσεῖς... Ἀκοῦστε : Μ' ἀρέσει ἡ μοναξιά μου. Δὲν θέλω ν' ἀρχίσω μιὰ καινούρια ζωή.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δίνετε μεγάλη σημασία σ' ἕνα γεγονὸς χωρὶς σημασία. Τί σᾶς νοιάζει τί θὰ γίνη αὔριο ; Ἄς διασκεδάσουμε ἀπόψε μαζύ, δίχως νὰ συλλογιζόμαστε τὸ χθὲς καὶ τὸ αὔριο. Αὔριο ἐσεῖς μπορεῖ νὰ φύγετε... Μπορεῖ πάλι νὰ φύγω ἐγώ. Τί μᾶς νοιάζουν ὅλα αὐτά ;....

ΕΚΕΙΝΗ.—Λόγια.....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τῆς καρδιᾶς. Συλλογισθῆκατε ποιὸ μαντὼ θὰ φορέσετε ;...

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὸ μαῦρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κάνει κρύο. Τυλιχθῆτε καλά. Θέλω νὰ κάνουμε πεζῆ ἕναν ὤμορφο περίπατο.

ΕΚΕΙΝΗ.—Νὰ πάρω τότε τὴ γοῦνα μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἄ, μάλιστα. Πότε θὰ εἶσαστε ἕτοιμη ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Σὲ πέντε λεπτά... Μιὰ στιγμή... Ἐμπρός !... Πῶς σᾶς λένε ; Δὲν ξέρω τίποτε γιὰ σᾶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὰ εἶνε πολὺ εὔκολο νὰ σᾶς πῶ....

ΕΚΕΙΝΗ.—Ὄχι. Μὴ μοῦ πῆτε τίποτε. Θέλω νὰ ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι σᾶς ξέρω...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὲ λένε Ἀλμπὲρ Μονταίν.

ΕΚΕΙΝΗ.—Λοιπόν, σὲ λίγο, Ἀλμπέρ. Γιὰ χάρι σας, θὰ κάνω τὴν πρώτη τρέλλα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος !...

(Ἀφήνουν κι' οἱ δυὸ τὸ τηλέφωνο. Ἐκείνη διαλέγει ἀπὸ τὴν ντουλάπα μιὰ γοῦνα καὶ τὴν φοράει μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Χαμογελάει εὐχαριστημένη. Ἡ ζωὴ τῆς φαίνεται πολὺ ὄμορφη, χαρούμενη. γεμάτη τρέλλες. Κυτάζει τὸ ρολόγι. Ἔχουν περάσει τρία λεπτά. Ἀξαφνα ὅμως φοβᾶται... διστάζει... Δὲν θέλει νὰ χάση τὴν ἡσυχία της, τὴν ὄμορφη μοναξιά της, τὴν εὐτυχία της... Καλεῖ τὴν καμαριέρα).

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἀκοῦστε... Σὲ λίγο θἄρθη ἐδῶ κάποιος κύριος, γιὰ νὰ μὲ πάρη. Ὁ κύριος τοῦ δωματίου 29. Νὰ τοῦ πῆτε πῶς μόλις ἔφυγα.

(Καὶ βγαίνει. Μὰ στὸ διάδρομο τὴν πιάνει κάποιος ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν τραβᾶει κοντά του, δίχως νὰ πῆ τίποτα. Εἶνε ὁ Ἀλμπὲρ Μονταίν. Ἡ Μπλὰνς δὲν ἀντιστέκεται. Ἐγκαταλείπεται στὸ μπράτσο του καὶ τὸν ἀφήνει νὰ τὴν ὁδηγήση στὸ «Χόλλυγουντ»... Ἔπειτα..., Ποιός ξέρει. Ὁ καθένας πάλι θὰ συνεχίση τὸ δρόμο του. Τὰ τριαντάφυλλα ποὺ θ' ἀνθίσουν ἀπόψε, θὰ μαραθοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιο αὔριο τὸ πρωΐ...).

ΜΟΥΡΑ

ΛΑ'Ι'ΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΤΟ ΑΣΧΗΜΟΝ ΓΙΑ ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΦΥΛΛΟ

Ὁ ἀκόλουθος κολακευτικώτατος ἐξάλογος γιὰ τὶς γυναῖκες εἶχε πάρει τὴ θέσι συμβόλου πίστεως γιὰ τὸ Ρωσσικὸ λαό :

1ον.—"Ἂν ἔδειρες τὴ γυναῖκα σου τὸ πρωΐ, μὴν ξεχάσεις νὰ τὴν ξαναδείρης τὸ μεσημέρι.

2ον.—Δυὸ γυναῖκες κάνουν μιὰ συνέλευσι. Τρεῖς κάνουν μιὰ κόλασι.

3ον.—Τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας εἶνε ἄδειο, ὅπως τὸ πορτοφόλι τοῦ Τατάρου.

4ον.—Στὴ γυναῖκα καὶ στὸν μεθυσμένο τὰ δάκρυα δὲν στοιχίζουν τίποτε.

5ον.—"Οπου δὲν μπορεῖ νὰ τρυπώση ὁ διάβολος, στέλνει τὴ γυναῖκα.

6ον.—"Οσο περισσότερο χτυπᾶς τὴ γυναῖκα σου, τόσο ἡσυχώτερο θἄναι τὸ σπίτι σου.